

Chantal van Gastel

Bestemd voor mij

the house of books

© Chantal van Gastel, 2018

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Bij Barbara, Amsterdam

Foto auteur: © Jan Reinier van der Vliet

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5572 7

ISBN 978 90 443 5573 4 (e-book)

NUR 340

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

www.chantalvangastel.nl

OVERAMSTEL

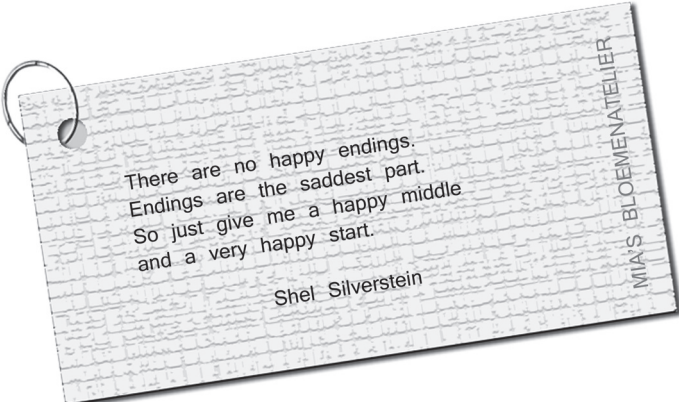
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

There are no happy endings.
Endings are the saddest part.
So just give me a happy middle
and a very happy start.

Shel Silverstein

MIA'S BLOEMENATELIER

PROLOOG

‘Geef maar toe dat je hem leuk vindt!’

Ik probeerde al een tijdje te doen alsof het geknisper in de sneeuw achter me afkomstig was van eekhoorns, maar eigenlijk wist ik wel beter. Eekhoorns hielden vast een winterslaap rond deze tijd van het jaar en Micky was al de hele week niet van mijn zijde geweest. Haar schelle, opgewekte stemmetje achtervolgde me door het hele huis en nu dus ook daarbuiten. Zelfs ’s nachts hield haar gekwebbel niet op. Elke nacht, als ik nét op het punt stond om in slaap te vallen, glipte ze haar bed uit om met haar zaklamp bij mij onder de dekens te kruipen en te kletsen over alle jongens uit haar klas.

‘Micky...’ Ik hield mijn pas even in op het bospaadje dat afdaalde tussen het grote vakantiehuis boven op de berg, waar we alle vakanties met de hele familie doorbrachten, en het dorpje daarbeneden, dat door de dennenbomen aan het oog werd onttrokken. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik ga met jou mee.’ Met een huppelsprongetje kwam ze voor mijn neus tot stilstand.

‘Dat mag helemaal niet.’

‘Wel! Tantie zei dat jij op me zou letten en toen mocht het. Maar we moeten voor het eten terug zijn.’

‘Nou, dan mogen we wel opschieten.’ Ik schopte een steentje de berg af voor ik verder sjokte. Zoveel haast had ik nu niet meer. Ik was juist zo blij dat ik even van Micky verlost was. Echt wat voor mijn moeder om haar weer achter me aan te sturen. Niet dat ik een

hekel aan Micky had; ze was mijn nichtje en ik vond haar heel lief. Maar ik snapte gewoon niet waarom ze niet wat meer met mijn zusje wilde optrekken.

‘Kijk eens, Jess!’ Blijkbaar merkte ze dat mijn humeur verslechterde, want ze pakte de mouw van mijn jas vast om mijn aandacht te trekken en wapperde met haar andere hand een briefje van tien in de lucht. ‘Heb ik gekregen voor de spelletjes en ik kan er ook nog drinken en chips van kopen.’

‘Oké,’ antwoordde ik mat. ‘Cool.’

‘Het is ook voor jou! Heb je geen zin in chips?’

‘Mwah.’ Ik zag haar gezicht betrekken en voelde me een beetje schuldig. ‘Luister Micky, ik wilde eigenlijk niet naar de arcadehal gaan. Iedereen van mijn leeftijd is in het poolcafé, ik wilde eigenlijk daar even gaan kijken.’

‘O, maar dat wil ik ook best, hoor. Ik heb wel eens gepoold met papa. Ik kan het best goed. Ik heb een idee! We doen jongens tegen de meisjes en dan winnen wij en moeten de jongens drinken en chips voor ons kopen.’

Ik keek haar van opzij aan. Ik kon het net zo goed opgeven. Zolang we op deze berg waren, zat ik aan haar vast. Alles wat ik deed, deed zij ook. Het kwam allemaal doordat een van de jongens hier ons allebei twaalf jaar oud had geschat. Ik flipte bijna. Oké, ik ben maar iets groter dan Micky en qua lichamelijke ontwikkeling loop ik ook niet ver op haar voor. Maar om ons nu even oud te schatten, terwijl ik bijna veertien ben en zij net tien? Kom op zeg. Maar Micky straalde helemaal en nu was ze net een pleister. Niet zo een die na één spatje water loslaat, maar eentje die aan de wond blijft vastplakken. Lostrekken deed meer pijn dan laten zitten.

O! Ze greep me nog steviger bij mijn mouw. ‘Ik weet wat! Ik vraag Otto om met ons te poolen. Jij vindt hem leuk.’

‘Niet.’

‘Echt wel. Otto is de knapste en stoerste.’

Otto was degene die ons allebei twaalf jaar schatte. Ik zag hem

ook een paar kleine jongetjes pesten, net zolang tot ze weggingen bij de airhockeytafel, terwijl het spelletje nog niet eens afgelopen was. Otto was een kwal.

‘Je dacht zeker dat ik niet doorhad dat je stiekem achter de jongens aan ging, hè?’

‘Ik ga niet achter de jongens aan.’

‘Op Otto na,’ giechelde Micky.

‘Hem hoef ik al helemaal niet. Kom eens even.’ Ik liep naar een grote steen aan de kant van het pad, veegde wat sneeuw weg en ging zitten. Micky deed hetzelfde en keek me vol verwachting aan.

‘Wie dan? Is hij knapper dan Otto? Ken ik hem?’

‘Knappe jongens zijn niet altijd de leukste. Ook al lijkt dat zo. En jongens die alleen maar stoer doen zijn vaak helemaal niet aardig. Ik weet wel dat je het allemaal spannend vindt, maar je kunt beter op de rustige jongens letten.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Saai.’

‘Helemaal niet. Laatst hadden we een schoolfeest en bijna alle meisjes stonden de hele avond bij één jongen in de buurt. Alleen omdat hij knap is. Verder niets. Hij is niet grappig en hij let niet eens op tijdens de les, dus slim is hij ook niet. Dát is saai. Ik ging met een andere jongen praten, omdat hij in zijn eentje stond. En nu deelt hij soms snoep uit de automaat met mij en hij heeft me zijn lievelingsstripboeken geleend die ik hem altijd in de pauze zag lezen.’

‘Hoe heet hij?’

‘Tom. En hij...’

‘Jij bent op Tom!’

‘Niet waar! Hij is gewoon aardig. Maar áls ik op Tom zou zijn, zou dat een stuk logischer zijn dan op Otto. Aardig is belangrijker dan knap.’

Micky haalde haar schouders op. ‘Kee. Dan gaan we dus op zoek naar aardige jongens in het poolcafé?’

Ik knikte. ‘Knappe jongens zijn egoïstisch.’ Ik zie aan haar gezicht dat ze het woord niet kent. ‘Dat betekent dat ze alleen aan zichzelf

denken en als je dan later getrouwd bent, dan moet jij thuisblijven om voor de kinderen te zorgen en gaat hij allemaal leuke dingen doen.'

Micky trok een vies gezicht. 'Ik ga niet trouwen.'

'Ik wel. Maar mijn man moet net zoveel in huis doen als ik en ik blijf ook werken.'

'Wat wil jij worden?' vroeg Micky.

'Weet ik nog niet precies. Misschien astronaut. Of anders archeoloog.'

'Ik word later beroemd.'

'Dat is geen beroep. Waarmee wil je beroemd worden?'

'Gewoon. Met mezelf.'

'Nee, dat is niks. Je moet talenten hebben, bijvoorbeeld zingen of acteren...' Er klonk gekraak in de bossen achter ons en mijn zusje Barbara kwam met haar armen vol takken tussen een paar dennenbomen door gelopen.

'Ik heb jullie overal gezocht!' riep ze verrukt uit. 'Papa en ik maken een sneeuwpop! Groter dan onszelf! En ik moet takken zoeken voor de armen en kiezels voor de mond. Zijn deze goed, Jessica? Nee hè? Ze moeten veel groter. Komen jullie mee zoeken?'

'We kunnen niet,' zei Micky. 'We gaan naar het poolcafé.'

Barbara liet de takken op de grond vallen. 'Ik ga mee.'

'Dat kan niet, jij bent te klein,' antwoordde Micky. 'En je vindt er toch niks aan en dan moeten we je over een halfuur weer terug naar huis brengen. Je moet toch een sneeuwpop maken? Ik hoor ze thuis al roepen: "Barbara! Waar blijven die takken?" Ga maar gauw terug.'

Ze raapte een paar takjes op, probeerde die terug in de handen van mijn zusje te drukken en gaf haar een zetje in de richting van het huis. Barbara werkte niet mee. Ik zag een trekje tussen haar wenkbrauwen verschijnen dat betekende dat ze boos werd. Straks ging ze nog huilen en zorgde ze er nog voor dat ik helemaal niet meer weg kon.

Micky gooide de takjes aan de kant. 'Kom!' zei ze tegen mij en ze begon op een drafje het pad naar beneden af te lopen.

'Ik doe straks mee met de sneeuwpop, beloofd,' zei ik, voor ik me van het boze gezicht van Barbara afwendde en Micky achternaging.

'Die is dan allang klaar,' zei ze sip, terwijl ik verder liep alsof ik haar niet hoorde.

1

‘Geef maar toe dat je hem leuk vindt!’ Micky draait aan de volumeknop van de radio zodat *Driving home for Christmas* harder door de auto schalt. ‘Instant kerstgevoel. Laat al die werkstress maar van je afglijden.’

‘Hou op met je kerstgevoel. Al dat gedoe met cadeautjes en versieren en al dat eten. Ik zal blij zijn als het januari is.’

‘Scrooge.’

‘Ik heb het er gewoon te druk voor. Het is een extra verplichting en daar heb ik er al genoeg van. Bovendien is het elk jaar weer een beproeving om de familie te ontlopen.’

‘Misschien moet je daar dan eens mee ophouden,’ zegt Micky. ‘Scheelt je vast ook een heleboel stress.’

‘*Yeah, right.*’ De verkeersperikelen van Chris Rea worden onderbroken door mijn ringtone. Vincents naam verschijnt op het display van mijn dashboard en Micky humt veelbetekenend.

‘Dat is de derde keer al, hij kan je niet missen, hè?’

‘Doe normaal,’ mompel ik voor ik het telefoontje aanneem. ‘Vin, ik ben er bijna, dus ik weet niet hoelang ik nog bereik heb.’

‘Oké, even snel: weet je zeker dat je maandag terug bent? Frits Roovers heeft vijf keer gebeld vandaag. Hij wil die oprichtingen nu toch maandag laten passeren, maar alleen bij jou. Ik had hem in mijn agenda gezet, maar daar doet hij heel moeilijk over, dus wat denk je?’

‘Ik ben er maandag, geen probleem.’

‘Zeker weten? Ik weet hoe je ernaar uitgekeken hebt om je vrien-

dinnen weer te zien. Ik vind het rot als je eerder weg moet dan de rest.'

'Vin, ik ben al superblij dat ik vandaag eerder weg kon. Ik kom zondagavond terug, dus dan ben ik er maandagochtend gewoon weer, stipt om acht uur. Luister, ik heb daar wifi, maar het signaal is niet altijd even sterk. Bel of mail me als er iets is, ik check mijn telefoon regelmatig. Goed?'

'Oké, maar maak je niet druk, alles is onder controle hier. Die vacature stuur ik zo meteen door en maandag horen we definitief of *De Twee Hoefijzers* via ons gaat lopen.'

Ik adem uit. '*Fingers crossed.*'

'Inderdaad. O, en Jess? Probeer ook een beetje te ontspannen, ja?'

'Geen zorgen, Vincent,' roept Micky uitgelaten. 'Ik ben er ook bij en ik zorg voor de drankvoorraad, dus komt goed.'

'Daar vertrouw ik op,' antwoordt Vincent. 'Ik heb niks aan een zakenpartner die zich over de kop werkt.'

'Je begint weg te vallen, Vin, ik hang op, spreek je later, doe.' Ik verbreek de verbinding en vermijd oogcontact met Micky.

'De ontvangst was nog prima,' zegt ze.

'Hoorde je dat gekraak niet?'

'Dat waren mijn hersenen toen hij je zo lekker nonchalant zijn zakenpartner noemde.'

'Zijn we toch ook?' Ik werp een zijlingse blik op haar. 'Onder meer...'

'Onder véél meer, inderdaad. Dus hij hoeft niet zo blasé te doen. Die man is stapelgek op je, dat kan niet duidelijker.'

'Het gaat wel goed, ja.'

'Wel goed? Het gaat "wel" goed?'

'Wel goed, heel goed... wat wil je horen? Goed is goed, toch? We zijn blij met... hoe het gaat.'

Ik doe alsof ik me opeens heel sterk op de steeds steiler omhoog-kronkelende weg moet concentreren. De slush maakt het niet makkelijk om uit de berm te blijven, dus het is logisch dat ik dit gesprek nu niet kan voeren.

‘Ik vind het gewoon knap. Dat jullie een stel zijn, maar elkaar niet claimen. Je hoort toch vaak dat een van de twee meer vastigheid zoekt, onzeker wordt. Maar bij jullie is dat dus niet zo?’

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Alles perfect dus?’

‘Zo goed als.’ Ik werp een vlugge, zijdelingse blik op haar. ‘Bij jou toch ook?’

‘Ja.’ Ze antwoordt te snel en ze klinkt te opgewekt. ‘Zeker. Helemaal perfect.’

‘Oké...’ Ik moet een beetje lachen. ‘Je zit mij uit te horen en dan krijg ik een nepantwoord?’

‘Ik hoor je niet uit. Ik maak gewoon een praatje, soms doen mensen dat.’

‘Ik wil best een praatje maken, maar we kunnen het dan natuurlijk ook over jou hebben. Hoe zit het nu precies met jou en Galerierman?’ Galerierman is de bijnaam die we gebruiken voor Micky’s vriend Rick, omdat ze elkaar op haar werk ontmoet hebben. Het is blijven hangen, ook al zijn ze al een jaar of vijf samen. De laatste tijd doet ze alleen wel erg ontwijkend als hij ter sprake komt. ‘Alsof jij zo’n open boek bent tegenwoordig.’

‘Oké, laat maar,’ antwoordt ze. ‘Dan praten we niet. Lekker gezellig weekend zal dit worden.’ Mokkend zet ze de radio nog wat harder. Als ik weer opzij kijk, zie ik Micky-de-zesjarige in haar, de twaalfjarige, de twintigjarige. Ze zijn er allemaal nog en ze zijn nauwelijks veranderd.

‘Het wordt gezellig,’ neem ik me voor. Niet alleen om haar gerust te stellen; ik heb er zelf ook tegenop gezien om hier te komen. Natuurlijk wil ik weer eens tijd met mijn vriendinnen doorbrengen. En dan écht tijd. Niet van die tussendoor-koffiedates waarbij de kinderen de hele tijd peper- en zoutstellen van tafel vegen of zich klem manoeuvreren tussen de buggy en het raamkozijn omdat ze per se op die vierkante decimeter willen spelen.

Ik heb niets tegen de kinderen van mijn vriendinnen. Echt niet.

Je zou zelfs kunnen zeggen dat ik best van die kleine druktemakers hou, al ben ik misschien niet bij uitstek het moederlijke type. Ik viel niet meteen in katzwijn toen de eerste baby in ons groepje zich aandiende, maar ik denk dat ik inmiddels mijn sporen als leuke tante wel verdiend heb. Soms – oké, heel soms – mogen ze zelfs een nachtje bij me komen logeren. Dan slapen we allemaal in de huiskamer, in het fort dat we gebouwd hebben om films in te kijken. Geweldig vinden ze dat.

Laten we het erop houden dat ik dol op die kinderen ben, maar echte gesprekken kunnen we niet voeren als ze erbij zijn. Om de drie zinnen moet iemand opstaan om een kleine ramp te voorkomen, snotneuzen af te veegen, of een huilbui in de kiem te smoren. Daarnaast heb ik soms ook het idee dat ze dingen hóren. Je zou denken dat ze met al die aandachttrekkerij geen tijd hebben om ook nog te registreren waar onze gesprekken over gaan, maar soms zitten ze me dan opeens zo indringend aan te kijken. Alsof ze niet kunnen geloven dat ik de tijd van hun moeders zo zit te verdoen met praten over mijn zielige leventje, terwijl ze nu net zo goed in de speeltuin hadden kunnen zitten. *‘Really, Jess, was dit nu zo belangrijk? Moesten we hiervoor met z’n allen helemaal naar deze kant van de stad komen, waar geen zak voor ons te doen is? En je hebt weer een lekker kindvriendelijke lunchroom uitgekozen. Not.’* Het is wachten tot Benji zoiets tegen me gaat zeggen. Ik zie het hem de hele tijd denken.

Goed, het wordt dus tijd dat we elkaar weer eens zien, alleen wij vieren, zodat we echt aandacht voor elkaar kunnen hebben. Ik kan me de laatste keer amper herinneren. We zien elkaar nog wel zonder kinderen, maar steeds vaker in tweetallen. Er is altijd wel iemand die niet kan. Debbie en Hannah zien elkaar elke dag op het werk en hebben de hele tijd van die inside jokes die Micky en mij volledig ontgaan. Vroeger, toen ze nog in hetzelfde gebouw woonden, waren Micky en Hannah zo close. Elke avond zaten die twee samen op de bank hun werk- en mannenproblemen door te nemen, maar nu

is Hannah gelukkig getrouwd, moeder van twee kinderen – een meisje en het zoontje uit Franks eerste huwelijk – en heeft ze haar droombaan. Ze ontwerpt kleding en is heel succesvol. Haar merk hangt bij meerdere grote modeketens en sinds kort heeft ze zelfs haar eigen winkel. Debbie doet de marketing en regelt de hele zakelijke kant van het bedrijf. Ik ben superblij voor ze dat het zo goed gaat, maar daardoor is het wel een klein wonder te noemen dat ze allebei naar het huis kunnen komen dit weekend.

Het huis. Ik kan er niets aan doen dat ik er een dubbel gevoel bij heb. Toen ik klein was vond ik het zo'n beetje de fijnste plek op aarde. We brachten er met de hele familie al onze vakanties door. In de winter sleeden we van de berg, maakten we sneeuwpoppen in de tuin, deden we speurtochten in het bos. In de zomer haalden we ijs in het dorp en fietsten we naar het meer, waar we autobanden aan de takken boven het water vastmaakten om te schommelen en dan een afsprong in het water te kunnen maken. Mijn meest dierbare jeugdherinneringen spelen zich in en rondom het huis af, maar toch is dat niet wat overheerst nu ik dezelfde weg naar boven afleg die we vroeger in de auto met het hele gezin aflegden. Mijn zusje en ik die op de achterbank spelletjes kwartet deden, met tussen ons in een rugzak met pakjes drinken, doosjes rozijnen en een zak snoep die we zelf hadden mogen scheppen.

Zouden we als eerste bij het huis aankomen, of zou Micky er al zijn? De spanning om als eerste bij het huis aan te komen, het voorrecht om als eerste een kamer te kunnen kiezen en daarna de frustratie van het lange wachten tot de rest arriveerde. Gek dat ik nauwelijks nog aan die momenten terugdenk. Het gevoel dat ik nu bij het huis heb, heeft weinig te maken met jeugdsentiment en alles met het besef dat alles anders geworden is. We zijn uit elkaar gegroeid en steeds als we met z'n allen in het huis zijn, proberen we te doen alsof het niet zo is. Dat is niet alleen dodelijk vermoeiend, maar ook ronduit pijnlijk.

Daarom ben ik deze plek steeds meer gaan vermijden. De laatste

jaren ben ik er zelfs helemaal niet meer geweest. Zelfs niet met de feestdagen, hoe hard mijn moeder ook smeekte en zeurde en me verweet dat ik moeilijk deed en dat ik haar zwaar teleurstelde. Hoe kon ik mijn vrienden nu elk jaar opnieuw verkiezen boven mijn familie? Wat wist zij er ook van? De afgelopen jaren zijn mijn vrienden meer familie voor me geweest dan wie ook. Niet gek dus dat ik liever investeer in die relaties.

Komende kerst en oud en nieuw hebben we allemaal onze eigen verplichtingen, dus daarom hebben we nu afgesproken. Een paar weken voor de gekte van de feestdagen begint, om lekker bij te kletsen, samen te eten en weer eens echt met z'n vieren te zijn, zoals vroeger. Helaas betaal ik wel een kleine prijs om het huis te mogen gebruiken. Dit jaar breng ik voor het eerst sinds ik weet niet hoelang (oké, ik weet precies hoelang, maar wat doet dat ertoe?) de kerst met mijn familie door. Eén dag. Eerste kerstdag. Ik kom pas na de lunch naar het huis en ik rij na het kerstdiner weer terug. Eén maaltijd, geen overnachting. Waarom ik toegezegd heb, weet ik niet precies. Misschien omdat de smeekbedes van mijn moeder dit jaar extra smekend klonken, of misschien omdat ik gevoelig was voor de argumentatie van Vincent, dat ik na al die tijd toch zeker in staat moest zijn om een simpel familiebezoekje af te leggen? Hij heeft gelijk. Vincent weet altijd tot me door te dringen.

De vraag die Micky stelde, krijg ik trouwens regelmatig. Hoe doen jullie dat nou? Wat voor antwoord moet ik daar nu op geven? Gewoon. We doen gewoon wat bij ons past. Maar als ik dat zeg, levert dat vaak nog meer verwarring op. Mensen zijn zo gehersenspoeld met het idee van die ene ware liefde en het concept van zielsverwantschap. En als je daarin gelooft, prima. Waarom niet? Het klinkt in ieder geval allemaal prachtig. Maar waarom zou dat dan maar op één manier in te vullen zijn? Waarom móét je dan trouwen? Waarom móét je samen in één huis wonen? En o wee als er dan een tijdje later nog geen baby op komst is. Het is allemaal zo... rechtlijnig.

Zielsverwanten. Misschien is Vin ook wel de mijne. Hij is al jaren in mijn leven. Eerst alleen als collega. Daarna als collega bij wie ik al mijn werkfrustratie kwijt kon en met wie ik dus regelmatig na werktijd wat ging drinken. Toen als collega die er met elk tequila-shotje lekkerder uit ging zien. Vervolgens als de collega die ik er ook zonder dat er alcohol in het spel was lekker uit vond zien. We brachten na werktijd nog steeds regelmatig avonden samen door, maar over werkfrustraties hadden we het toen allang niet meer, omdat we bezig waren elkaar de kleren van het lijf te rukken. Het was meer een uitlaatklep dan een serieuze relatie. Voor zover ik wist, datete hij ook met andere vrouwen en ik was ook niet bepaald monogaam. Noem het een fase waar ik doorheen moest.

Het veranderde pas toen ik al mijn dates ging vergelijken met Vincent. Soms zat ik tijdens een etentje constant met hem te appen. *Waarom zit ik hier met iemand anders*, vroeg ik me dan af. De seks met hem was al heel lang onovertroffen, dus ik verloor de interesse om met andere mannen af te spreken. Dat was het moment dat het verwarrend werd voor iedereen om me heen, want soms verscheen ik met Vincent op een feestje en dan weer was ik alleen. We werden gespot terwijl we samen boodschappen deden en ruzieden over het merk waspoeder, maar soms wist ik een hele avond, of een heel weekend, niet waar hij was, omdat we dan onze eigen dingen deden. Hij stond soms na het avondeten onaangekondigd voor mijn deur omdat hij bij me wilde slapen, maar het gebeurde ook dat we nachten achtereen ieder in ons eigen huis sliepen. En nee, dan hadden we geen ruzie. We vonden het gewoon fijn op die manier.

‘Knap dat jullie elkaar zo goed vrij kunnen laten,’ werd er in het begin vaak gezegd. Nu worden we vooral vreemd aangekeken omdat hij me na al die tijd nog steeds niet ten huwelijk heeft gevraagd en we zelfs niet eens samenwonen. Wat we wel gedaan hebben, is voor onszelf beginnen toen de werkfrustratie ons te gek werd. Sinds ik begon bij het notariskantoor waar ik Vin heb leren kennen, verklaart Micky me al voor gek vanwege de werkdruk waaronder ik

gebukt ging. Een uitstapje zoals dit zou ondenkbaar geweest zijn in de decemberdrukke.

Een eigen kantoor hebben brengt trouwens niet bepaald minder druk met zich mee, maar het scheelt dat ik nu zelf bepaal waar ik me druk over maak. Zo weigeren we ons gek te laten maken door hoeveel aktes we per jaar, kwartaal, maand passeren en of dit er meer zijn dan vorig jaar, kwartaal, maand. We hebben een kandidaat-notaris in dienst die waarnemingsbevoegd is en die onze werkdruk kan verlichten. Verder bestaat ons team uit een klerk, drie notarieel medewerkers en een receptioniste/secretaresse. We hebben het druk en als we dat nieuwbouwproject waar Vin het over had binnen weten te slepen, wordt het volgend jaar nog drukker. Maar we waken ervoor om te veel werk aan te nemen. Het is verleidelijk, omdat we geen inkomsten willen mislopen, maar dat was precies wat ons opbrak toen we nog in loondienst werkten: de mentaliteit om met zo weinig mogelijk mensen zoveel mogelijk werk te verrichten. Hoeveel overwerk of haastig broddelwerk er ook bij kwam kijken. Als het echt niet gaat, sturen we klanten door naar andere kantoren waar we een goede relatie mee hebben en die op hun beurt ons dezelfde dienst bewijzen. Of we huren een freelancer in. Zelfs het notariaat gaat met z'n tijd mee.

'We zijn er bijna,' zeg ik als de weg zo smal wordt dat we aan weerszijden de bomen kunnen aanraken als we onze handen uit het raam steken.

'Ik weet het, ik ben hier vaker geweest.'

'Hoe zullen Hannah en Debbie ons beroemde poolcafé vinden, denk je?' Ik ken Micky al mijn hele leven en hoe koppig ze ook is, lang boos blijven kan ze niet.

'O god, ze zal zo uit de toon vallen. Zie je het al voor je? Hannah in een van haar outfitjes.'

'Zullen we haar wijsmaken dat het hipper dan La Sala is, zodat ze zich extra opdoft?'

'Jij bent gemeen,' zegt Micky met een lach.

‘We noemen het The Pool Café en doen alsof het een hippe club is met zwembad op het dakterras.’ Ik moet ook lachen. ‘Ze zal nog decennialang de *talk of the town* blijven.’

Tijdens het laatste stukje naar het huis nemen we giechelend heel Hannahs garderobe door, op zoek naar de ultieme poolcafé-look. Over haar tubetop met lovertjes zijn we het eens, maar we verschillen van mening over de stiletto-laarzen tot over de knie en de wedge-enkellaarsjes met open teen. Ik weet dat het daar te koud voor is, maar dat zou juist nu zo hilarisch zijn.

Ik voel de auto een klein beetje slippen als ik de scherpe draai moet maken naar de oprit van het huis. Ik parkeer in de grindbak aan de voorzijde. ‘We zijn er,’ zeg ik ietwat verwonderd. Met mijn handen nog aan het stuur blijf ik even naar de gevel kijken. ‘Niets veranderd, eigenlijk.’

‘Alsof we hier afgelopen zomer nog waren.’

‘Ik had verwacht dat het anders zou voelen. Monumentaler, of zo.’

‘Wat precies?’ vraagt Micky. ‘Dit moment of het gebouw?’

‘Allebei.’

‘Nou, nu de flashbacks en PTSS-aanvallen achterwege lijken te blijven... zullen we dan maar uitstappen?’

Ik geef haar een por met mijn elleboog, klik mijn gordel los en duw het portier open. Als ik om de auto heen gelopen ben, zit Micky nog in haar handtas te rommelen. Ik geef een roffel op het dak. ‘Komt er nog wat van?’

‘Ja, ja.’ Ze opent de deur en zet een voet op de grond. Op haar schoot ligt een pakje zakdoekjes, twee lipsticks, een paar bonnetjes en kauwgom. ‘Ik zoek de sleutel.’

‘Hoezo zóék je de sleutel? Ik neem aan dat je weet waar die is, vóórdat je een autorit van een paar uur gaat maken.’

‘Dat weet ik ook. Ik heb hem hierin gedaan.’

‘Waarom moet je dan zoeken?’

‘Omdat ik hem nu niet zie...’

‘Micky...’ Ik probeer me echt in te houden, maar ik zie al hele-

maal voor me waar dit heen gaat. ‘Als je me zo meteen gaat vertellen dat je die verdomde rotsleutel nog ergens in je appartement hebt liggen, dan...’

‘Ha!’ roept ze triomfantelijk. ‘Ritsvakje. Ik zei toch dat ik hem had.’ Ze propt de voorwerpen die ze op haar schoot gelegd heeft weer terug in haar tas, stapt uit en slaat het portier achter zich dicht. ‘Waarom schiet je toch altijd zo snel in de stress?’

‘Oké, vergeef me dat ik niet sta te springen bij het vooruitzicht om twee dagen in mijn auto op de oprit te moeten bivakkeren in plaats van ín het vakantiehuis, omdat mijn nichtje, die één taak had, de sleutel vergeten is.’

‘Ik bén de sleutel niet vergeten.’ Micky laat hem voor mijn gezicht bungelen en ik gris hem uit haar hand. Ze loopt naar de kofferbak en ik draai me om en ga het tuinpad op. Het huis kan wel een lik verf gebruiken, zie ik als ik dichterbij kom. Het ziet er een beetje troosteloos uit, nog net niet vervallen, maar je zou denken dat niet alleen ik, maar de hele familie het de laatste jaren heeft laten afweten hier. Een van de houten luiken voor het raam hangt scheef in de scharnieren en ik zie vanaf hier dat de dakgoot hartstikke verstopt is. De grote stenen bloembak naast de voordeur zit onder de groene aanslag en er steekt alleen een dorre, bevroren tak van wat misschien ooit een hortensia is geweest uit het keiharde zand omhoog. Sinds wanneer wordt het hier zo slecht onderhouden?

Ik duw de sleutel in het slot en hoop vurig dat het er binnen beter aan toe is. Ik heb geen zin in een weekend lang verstopte afvoeren en niet werkende apparaten. De deur gaat open en ik keer me naar de muur aan de linkerkant waar het alarm hangt. Ik open het klepje om de toetsen in te drukken, maar besef dan dat het alarm helemaal niet ingeschakeld is. Ik kijk rond en druk het licht aan. Er is in ieder geval stroom.

Door de openstaande voordeur zie ik Micky haar loodzware koffer uit de kofferbak slepen. Zou zij ervan op de hoogte zijn dat het alarm het niet doet? Ik wacht bij de voordeur tot ik het haar kan

vragen, maar ze staakt haar bezigheden om op één been een steentje uit haar gyp te schudden. Was de deur eigenlijk wel goed op slot, vraag ik me ondertussen af. Schoot hij niet na één slag met de sleutel al open? En de luiken aan de voorkant waren ook niet dicht. De gedachte aan een inbraak gaat even door mijn hoofd, maar de hal lijkt netjes en opgeruimd en alle tussendeuren zijn gesloten. Daarnaast lijkt het me heel sterk dat een inbreker de boel eerst lekker warm stookt, voor hij er met de buit vandoor gaat.

Eindelijk komt Micky met haar koffer het pad op en ik loop over het dikke oosterse vloerkleed naar de huiskamer. Hoor ik daar nou muziek? Er zal toch niet toevallig iemand van de familie spontaan besloten hebben dit weekend hierheen te komen? Dat zal Micky toch wel gecheckt hebben?

‘Is daar ie-’ begin ik te vragen terwijl ik de klink naar beneden druk, maar ik bevries in mijn beweging én midden in de zin, want in de gezellige woonkamer, waar we mijn hele jeugd rummikuppend en familiefilms kijkend de dagen en avonden doorbrachten, brandt het haardvuur. Uit de speakers van de oude stereo-installatie klinkt iets van Celine Dion. Een van haar Franstalige ballads. Voor de haard ligt een harig, donzig kleed en op dat kleed... op dat kleed...

‘Jessica?’ roept mijn moeder geschokt uit vanachter de zijleuning van de bank waar ze een duik naartoe heeft genomen. Mijn vader probeert zich te bedekken met een van de flappen van het kleed, maar er is te veel van mijn vader en te weinig van het kleed. Veel en veel te weinig.

Nog voor ik de situatie echt in me heb opgenomen – want dat weiger ik – maak ik rechtsomkeert. Ik been naar de voordeur, waar Micky net haar koffer over de drempel heeft gesjord.

‘Hé, heb je een spook gezien?’ vraagt ze lacherig.

Ik stuif haar voorbij, naar buiten. ‘We gaan.’

‘Hè? Wat is er?’

Ik ben al weer bij de auto en trek het portier aan de bestuurderskant open.

‘Wacht nou!’ Micky probeert te keren in de deuropening, maar haar koffer botst tegen het kozijn.

‘Schiet nou op,’ schreeuw ik naar haar. ‘Het maakt me niet uit waar we slapen vannacht, maar het is niet hier.’

Ze laat haar koffer staan en komt naar me toe. ‘Doe eerst eens even rustig en vertel...’ Dan haalt mijn moeder haar in.

‘Jessica, het is niet wat je denkt,’ brengt ze op hoge toon uit. Ze heeft haar – godzijdank lange – winterjas aangetrokken en houdt die met beide handen om zich heen geklemd, terwijl ik alleen maar kan denken: *too little, too late*. En waarom zegt iedereen dat het niet is wat je denkt, als het precies is wat je denkt?

Micky kijkt van haar naar mij en weer terug, zich duidelijk niet bewust van de situatie onder mijn moeders winterjas.

‘Kom nou rustig naar binnen, dan zet ik een kopje thee en...’

Ik steek mijn hand op voor ik nooit meer thee kan drinken zonder te denken aan wat ik net gezien heb. ‘Geen thee. Er is duidelijk een misverstand en Micky en ik gaan weer. Micky, stap in. Nu, graag.’

Nu verschijnt ook mijn vader. In plaats van in een lange winterjas heeft hij zich in de glanzende, satijnen ochtendjas van mijn moeder gewurmd. Zijn vlezig, harige kuiten steken er potsierlijk onderuit en opeens wordt de situatie Micky duidelijk. Haar ogen worden groot en ze slaat haar handen voor haar mond.

Inmiddels ben ik achter het stuur gekropen en heb ik de auto al in zijn achteruit gezet. ‘Micky, schiet nou toch op!’ schreeuw ik, terwijl ik uit het grind probeer te ontsnappen. Mijn voeten trillen op de pedalen. Micky proest het uit, terwijl ze naar mijn kant van de auto loopt.

‘Jess, kom hier, stop nou! Stop met rijden!’ Ze trekt het portier open en ik rem.

‘Ga je mee, of niet?’

‘Mijn koffer staat daar nog.’

‘Ga die dan halen!’

‘Maar waar moeten we dan heen?’

‘Mick, ik meen het serieus...’

‘Goed, ik weet natuurlijk niet precies wat zich... daar... af heeft gespeeld, maar ik weet zeker dat we er zo meteen allemaal om kunnen lachen.’

‘Het is niet om te lachen!’ gil ik nu bijna. ‘Ik wil weg en als je nu niet instapt, dan ga ik zonder jou.’

‘Je kunt zo niet rijden!’

‘Neem een beslissing!’ schreeuw ik.

‘Kom uit de auto!’ gilt ze terug. En dan heb ik er genoeg van. Ik ruk het portier naar me toe, geef een stoot gas en dan ben ik weg. Ik klem mijn handen om het stuur terwijl ik de scherpe bocht neem en over het hobbelige wegdek tussen de bomen door de berg af raas.

2

Goed. Dit was dus een slecht idee. Alle mooie jeugdherinneringen die in mijn brein opgeslagen waren, zijn er zojuist door het beeld van mijn woest seksende ouders definitief uit geramd. Ik knijp mijn ogen dicht en probeer met één hand het afschrikwekkende beeld uit mijn oogbollen te drukken, maar helaas. Het staat op de binnenkant gebrand en mijn netvlies blijft me trakteren op hyperrealistische flashbacks.

Een hobbel in de weg laat de auto heen en weer schudden en ik stuur vlug bij om niet in de berm te belanden. Soms voel ik de banden een beetje slippen in de sneeuw, maar ik kan het nauwelijks opbrengen om vaart te minderen. Elke keer haal ik mijn voet van het gaspedaal, om een paar tellen later weer te beseffen dat ik er met volle kracht op duw. Gat. Ver. Damme. Hoe halen ze het in hun hoofd? Hoe kómen ze erbij? Waarom zijn ze hier überhaupt? Ze wisten verdorie dat ik kwam, dat wisten ze gewoon. Weer moet ik een corrigerende stuurbeweging maken.

‘Oké, relax Jess,’ spreek ik mezelf hardop toe. Ik weet dat het mis is met mijn mentale gesteldheid als ik mezelf hardop bij mijn naam ga noemen, dus vervolg ik in stilte: je bent een volwassen vrouw. Je ouders zijn volwassen mensen. Er is niets mis met een gezond seksleven. ‘Maar ik hoef het verdomme niet te zien!’ roep ik uit, vlak voor ik een scherpe bocht in stuur.

Ik kan niet genoeg vooruitkijken om eventuele tegenliggers aan te zien komen, dus neem ik gas terug. Toch voorkomt dat niet dat mijn wielen opnieuw tijdelijk grip verliezen op de weg. Ik neem de

bocht te breed. Ietsje maar. Ik corrigeer zodra ik de bocht uit ben en dan doemt er een wegblokkade voor me op. Een enorm gevaarte staat dwars op de weg, precies op mijn weghelft.

Ik trek mijn stuur naar links en rem uit alle macht. Mijn banden slippen. Ik kijk naar de piepkleine ruimte tussen de achterkant van de wagen die de weg verspert en de bomen naast de weg, waar ik precies doorheen wil glippen. Het is te smal, denk ik nog. En dan wordt het even zwart.

Ik heb mijn gordel om. Natuurlijk. Maar ik denk dat ik toch mijn hoofd gestoten heb als ik in de berm tot stilstand ben gekomen. Ik duw mijn hand even tegen de zijkant van mijn voorhoofd waar ik het voel bonzen. Ik ben nog heel, denk ik, voor ik me te pletter schrik van een hand op mijn schouder en een stem die fluistert: ‘Jess, rustig aan, ben je oké? Niet te snel bewegen.’

De stem komt van de passagiersstoel en voor zover ik weet zat daar niemand toen ik wegreed en al helemaal niet de persoon van wie ik weet dat hij bij deze stem hoort. Er zijn dus een paar opties. Of ik ben door een rimpel in de tijd geglipt en iets meer dan zes jaar het verleden in gecrasht. Of... ik ben aan het hallucineren. Hoe hard was die klap eigenlijk?

‘Ga weg,’ fluister ik, nog zonder op te kijken. Ik neig naar het hallucineerscenario. Ik maak een soort wegduwgebaar in de richting van de zogenaamde stem en voel dan echt iemand zitten. *What the...*

Ik schiet overeind en mijn hand gaat naar het portier, dat klem lijkt te zitten. Ik krijg er in ieder geval geen beweging in. Wat is dit voor dag? Het lijkt wel een of andere verschrikkelijke koortsdroom.

‘Hé, hé, kalm aan. Je was even buiten westen. Doe rustig. Ik ben het.’

‘Ik wéét dat jij het bent,’ pers ik tussen mijn lippen door. Dat is nu juist de reden dat ik niet rustig ben. ‘Laat me eruit.’ Ik maai nog een beetje met mijn armen heen en weer. Ik hang half op mijn zij tegen de linkerzijde van de auto en het lukt me niet rechtop te

komen. Ik klik de gordel los en verplaats, hangend aan het stuur, mijn gewicht naar mijn rechterbil. Het lukt me om zo te blijven zitten. Dan kijk ik voor het eerst opzij en hij is er dus echt. Aram zit op de stoel naast me. Hij lijkt niet eens echt ouder geworden. Of toch een beetje. Hij lijkt wat grijs bij zijn slapen. Mooi zo; dat hij maar heel vroeg grijs mag worden. Kaal zou beter zijn, maar je hebt het niet altijd voor het kiezen. ‘Ik wil eruit,’ zeg ik.

‘Weet je zeker dat je in orde bent? Je zou een hersenschudding kunnen hebben.’ Hij zit naar me te kijken alsof het de normaalste zaak van de wereld is, alsof we nog wekelijks samen autoritjes maken.

‘Ik voel me prima,’ antwoord ik, al heb ik moeite om te plaatsen wat hier gebeurt. Er stond een groot voertuig dwars op de weg en ik moest uitwijken. Ik voelde dat ik de berm in reed en ik kwam met een behoorlijke klap tot stilstand, maar ik herinner me niet dat er iemand bij me instapte en al helemaal niet dat die iemand mijn ex was die ik in geen jaren heb gezien. Iets wat van mij zo had mogen blijven.

‘Ik wist niet dat je hier was,’ zegt hij.

‘Waarom zou je dat weten?’ Ik zie door de voorruit dat het voertuig waarvoor ik moest uitwijken een sleepwagen is, die bezig was een andere auto uit de berm aan de overkant te trekken. Een stelletje dat is ingepakt in sjaals, mutsen en wanten staat sensatiebelust mijn kant op te kijken. ‘Hoor je bij hen?’

‘Ik was ze aan het helpen.’

‘Helpen? Dus dat ding is van jou?’ Ik knik naar de sleepwagen die nog steeds de halve weg blokkeert. ‘Heeft iemand je weleens op het gebruik van gevarendriehoeken gewezen als je zulke manoeuvres gaat uitvoeren? Moet je zien!’

‘Er komt hier niet zo vaak iemand voorbij.’

‘Serieus? Dat is je argument? Ik had wel dood kunnen zijn.’

‘Zo te zien voel je je wel weer de oude,’ zegt hij een beetje grinnikend. Waar hij het lef vandaan haalt, is me een raadsel. Het lijkt

wel alsof hij er patent op heeft om mijn leven te verzieken.

‘Luister, ik kan er aan deze kant niet uit en ik ben niet van plan om hier te gaan zitten wachten tot er nog iemand op deze ravage inrijdt, dus als je even...’ Ik wapper met mijn hand als teken dat hij moet uitstappen.

‘Oké, maar ik weet niet zeker of je al zou moeten...’ Hij beweegt zich in de richting van het nog openstaande portier.

‘Dat maak ik zelf wel uit.’ Ik maak nogmaals mijn wappergebaar, nu dringender, en ik ben opgelucht als hij eindelijk uitstapt en ik mijn voeten uit de auto kan steken om mezelf naar buiten te hijsen.

‘Voorzichtig,’ zegt Aram, ‘blijf aan de kant.’

Ik sla geen acht op hem. Ik loop om de auto heen om de schade op te nemen, die zo te zien niet meevalt. Een van mijn koplampen ligt aan diggelen. Mijn bumper hangt aan een kant los en ik heb een deuk aan de voorkant. ‘Je bent verzekerd, neem ik aan?’

‘Ja. Tuurlijk. Maar ik denk dat je echt even moet gaan zitten.’

Ik loop terug en via de passagierskant leun ik mijn auto in om het dashboardkastje te openen. Ik haal er een mapje uit en zoek naar de gegevens voor pechhulp. Ik haal ook een schadeformulier tevoorschijn dat ik de richting van Aram uit steek.

Hij neemt het aarzelend van me aan. ‘Je moet even langs een dokter. Klim in mijn wagen, dan breng ik je zodra ik deze mensen weer op weg geholpen heb. Het kost maar een paar minuten...’

‘Dank je, maar je hebt genoeg gedaan.’ Ik hoop dat mijn sarcasme niet aan hem voorbijgaat. Waar is mijn tas? Ik zie hem niet aan de passagierskant liggen en ik trek het achterportier open. Hij ligt op de grond, bijna helemaal onder een van de stoelen. Graaiend weet ik een van de hengsels te pakken te krijgen en vervolgens mijn telefoon.

‘Wie bel je? Een dokter?’

‘De wegenwacht.’

Stamelend herhaalt hij mijn antwoord. ‘Maar... ik ben...’

Eventjes lijkt hij niet te weten wat hij moet. ‘Ik heb een sleepwagen. Ik kan je zo terug de berg op helpen.’

‘Het is je wellicht ontgaan dat ik juist de berg áf wilde?’

‘Ja, maar als ik je naar huis breng, kunnen we daarvandaan alles regelen.’

Ik kijk op van mijn telefoon. ‘Concentreer jij je nou maar op de situatie die je daar gecreëerd hebt en laat mij voor mezelf zorgen, ja?’

‘Begrepen,’ zegt hij. ‘Daar was je altijd al goed in.’

Hij staat met zijn armen over elkaar geslagen tegenover me. Hij lijkt wat dunner te zijn geworden. Ik kan het moeilijk zien, want door de gewatteerde bodywarmer die hij over een blauwgeruit, flannelen overhemd draagt, ziet hij er sowieso vijf kilo zwaarder uit. Zijn gezicht is wat smaller, zijn kaak wat hoekiger. Blijkbaar is hij niet meer opgehouden met de push-ups en sit-ups die hij in het laatste jaar van onze relatie plotseling elke avond naast het bed ging doen. Ik weet niet waarom ik daar niet van opkeek, er had me iets moeten gaan dagen. Maar is dat achteraf niet altijd zo?

‘Net zoals jij de situatie altijd goed kon omdraaien,’ antwoord ik, me afvragend hoe hij het voor elkaar krijgt om hier de gekwetste ziel over uit te hangen. Ik maak een cirkelend gebaar naar zijn wagen. ‘Misschien handig om dat nu even in letterlijke zin toe te passen.’

Hij haalt zijn schouders op en zucht diep voordat hij zich omdraait en naar de overkant loopt, waar het stel nog steeds op hem staat te wachten. Terwijl hij met ze in overleg is, kijkt hij af en toe mijn kant op, alsof hij ergens voor op zijn hoede moet zijn. Ondertussen probeer ik bereik te krijgen met mijn telefoon, maar het lukt me niet om ook maar één armzalig streepje te laten verschijnen. Rotdag. Stomme, stomme rotdag. Ergens hoop ik dat Hannah en Deb ook vroeger vertrokken zijn en elk moment kunnen arriveren om me uit deze shitsooi te helpen.

Een paar keer achtereen probeer ik de wegenwacht te bellen, maar het lukt niet om verbinding te maken. Snel overdenk ik mijn opties. Het zijn er niet veel. Wachten op Deb en Hannah kan uren

duren en het lijkt me niet dat ze meteen rechtsomkeert willen maken om mij naar huis te brengen. Wachten tot ik bereik heb en hulp kan inschakelen lijkt me ook een uitzichtloos plan. De derde optie is Arams aanbod om me terug naar het huis te slepen accepteren. Nou, daarvoor heb ik mijn hoofd écht niet hard genoeg gestoten. De laatste optie is lopen. Met mijn dure, totaal niet weerbestendige laarzen door de sneeuw, helemaal terug de berg op, waar mijn oversekste ouders zich hopelijk weer aangekleed hebben. Ik gooi het portier van mijn auto dicht en slinger mijn tas over mijn schouder. Meteen bij de eerste stap glij ik al uit, maar ik weet me snel te herpakken. Zonder ter bevestiging achterom te kijken, overtuig ik mezelf ervan dat het drietal aan de andere kant van de weg dit niet heeft gezien.

Geest van oude liefde

Alle drie de tafels in het poolcafé waren bezet toen we binnenkwamen. Micky en ik gingen naar de bar en ze bestelde voor ons allebei een sinas en een zakje paprikachips. We kregen een flesje met een rietje en de man vertelde ons dat de pooltafel in de hoek als eerste vrijkwam. Aan die tafel waren Otto en zijn vrienden aan het spelen. Ze waren met een hele groep en ze krioelden rond de tafel, duwden tegen de keu van degene die aan de beurt was en verlegden stiekem ballen om het spel zo oneerlijk mogelijk te laten verlopen.

‘Misschien heb ik toch niet zo’n zin om te poolen,’ zei ik tegen Micky, terwijl we met ons flesje drinken in de ene hand en een zak chips in de andere hand in de richting van de pooltafels liepen.

‘Waarom niet?’ vroeg Micky. Ze bleef staan voor de pooltafel waar de jongens bezig waren. ‘Een beetje opschieten graag, wij zijn hierna!’

‘Kun je lang wachten,’ hoorde ik Otto antwoorden en een paar jongens begonnen dingen door elkaar te roepen. Micky reageerde met ‘Echt well!’ of ‘Echt niet!’ en ik liep met een rood hoofd door en probeerde geïnteresseerd te lijken in het spel van twee oude mannen verderop. Daarna dwaalde ik naar een versleten, vaalgroen bankje. Ik ging zitten en zocht een plekje om mijn flesje neer te zetten. Uiteindelijk zette ik het maar op de grond.

‘Micky, kom nou!’ Ze zette ons hartstikke voor gek door op dat kinderachtige gedoe in te gaan.

‘Kom jij maar hierheen!’ riep ze terug. Ze vond vast een van die jongens leuk. Of allemaal.

Ik schudde driftig mijn hoofd en wenkte haar, waarop ze haar hoofd in haar nek gooide en overdreven mijn kant op sjokte. 'Jij bent echt zo superdom hè? Straks beginnen ze gewoon stiekem nóg een potje en dan hebben wij niks door omdat we hier zitten.'

Ik maakte mijn zakje chips open. 'We kunnen toch beter eerst dit opeten voor we gaan spelen?'

Ze haalde haar schouders op en plofte naast me neer op het bankje. 'Oké dan...'

Ik begon een beetje te kletsen over iets wat die avond op tv kwam, maar Micky's blik was óf gericht op haar chipszak, óf op de jongens aan de pooltafel. Die waren nu nog harder aan het loeien dan toen we hier binnenkwamen. Uitslovers. 'Niet zo kijken,' zei ik tegen Micky.

'Wat geeft dat nou?'

'Zo gaan ze alleen maar extra stom doen. Je moet ze geen aandacht geven.'

'Ben je soms bang voor ze, of zo?'

'Nee, maar...'

'Oeh, lekker hè, die chips!' hoorde ik Otto roepen. 'Dat zou jij zeker ook wel willen, hè?' Hij gaf een andere jongen een por in zijn zij. 'Hij wil ook! Hij wil ook!' herhaalde hij lachend, terwijl hij de jongen een duw gaf, elke keer dat hij het zei. Ik had medelijden met hem. De jongen probeerde zich niet te laten kennen, maar ik zag aan zijn gezicht hoe rot hij zich voelde. Otto bleef hem maar duwen. 'Straks denken die meiden nog dat je zo op hen staat te kwijlen, joh, vreetzak!'

'Echt niet, zijn ze te lelijk voor!' riep iemand anders.

Micky stond op. Ik probeerde haar nog tegen te houden, maar ze wurmde zich moeiteloos los en stapte op de jongens af. De jongen die door Otto vreetzak werd genoemd, stond nu vreselijk beschaamd in een hoekje naar de grond te staren. Om hem heen werden varkensgeluiden gemaakt. Micky drong het groepje binnen en ging voor de jongen staan. 'Daar moet je je dus niks van aantrekken!' Ze stak de chips naar hem uit. 'Chipje?'

Hij schudde zijn hoofd, maar dan kende hij Micky nog niet.

‘Neem nou!’ drong ze aan. Even was ik bang dat ze het zo alleen maar erger zou maken. Op haar tenen leunde ze naar hem toe, om iets tegen hem te fluisteren. Daarna nam hij toch een chipje. Iedereen begon keihard te lachen, maar daarna gingen ze weer verder met het spel. Micky lachte naar de jongen en kwam terug naar het bankje.

‘Wat deed je nou?’ vroeg ik, terwijl ik haar aan haar jas naast me neer trok.

‘Gewoon. Ik zei dat hij niet moest laten zien dat hij zich schaamde.’

‘O...’ mompelde ik.

‘Zeker weer stom?’

‘Nee, juist niet.’ Voor het eerst snapte ik dat anderen Micky zoveel ouder schatten. Ze was nu al tien keer stoerder en cooler dan ik. ‘Dat je dat durfde...’

Ze zocht met haar tong naar het rietje van haar flesje en nam een slok. ‘Hij leek me het aardigst. Dus...’

Ik knikte. ‘Mij ook.’ Naast ons verzamelden de oude mannen alle ballen in de driehoek midden op de pooltafel. Een van de twee knipte met zijn vingers naar ons. ‘Komen jullie maar hier spelen, meisjes. Wij stoppen ermee.’

We namen ons drinken en de chips die nog over waren mee en stalden die uit op de vensterbank. Onze jassen en sjaals legden we ernaast. Toen we een tijdje aan het spelen waren, kwam de jongen die Micky en ik allebei het aardigst vonden wat schuchter bij ons staan.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Ik ben Aram en ik hou van chips.’

Ik was benieuwd waar we heen gingen. We liepen met de hele groep door het besneeuwde bos, ik helemaal achteraan, met Micky en Aram voor me, die druk aan het kletsen waren. Het was laat aan het worden en we hadden niet zoveel tijd meer voor het donker

werd en we terug naar het huis moesten. Toch hadden we besloten na het poolen nog even met Otto en de andere jongens mee te gaan. Hij wilde niet zeggen waarnaartoe, alleen dat het heel bijzonder was dat we meegevraagd werden, omdat meisjes nooit op de geheime plek mochten komen die hij wilde laten zien. Ik vond het eerder eng dan spannend, maar Micky was in haar sas. Haar sjaal wapperde achter haar aan, terwijl ze van de ene voetafdruk in de sneeuw naar de andere sprong, zo het spoor volgend dat Otto en zijn vrienden voor ons uitzetten.

Ik vond het rond deze tijd altijd het gezelligst in het huis. Als het schemerig werd en alle lichtjes aangingen: het lichtsnoer dat aan de dakgoot hing en de windlichten bij de voordeur. Iedereen verzamelde zich dan in de keuken om te helpen met het avondeten. Ik had opeens zin om met een boek aan de ontbijtbar te zitten en met een half oor te luisteren naar het geklets van mijn moeder en tante. Het bulderende gelach van papa en oom Jan, terwijl ze aardappels schilden en uien sneden. In plaats daarvan kwamen we bij het meertje. Er dreven dunne ijsschotsjes in het water.

Otto sprong op het trekvlot dat aangemeerd lag. We waren met zijn achten en we pasten er maar net allemaal op. Micky stond al in het midden, met alle jongens om haar heen. Ik voelde hoe het vlot dieper in het water kwam te liggen toen ik mijn voet erop zette. Ik aarzelde. 'We zijn te zwaar. Kom Micky, laten we teruggaan. Het is al laat.'

'Als we zinken, gooien we hém wel overboord,' zei Otto met een knikje naar Aram. 'Hij blijft toch wel drijven, met dat zwemvest onder zijn kleren.' Hij wilde hem in zijn buik porren, maar Aram ging opzij, waardoor Otto bijna struikelde en het hele vlot heen en weer schudde.

Micky stak haar hand naar me uit en trok me aan boord, net op tijd, want het vlot begon al weg te drijven. Twee jongens trokken uit alle macht aan de touwen, waardoor we met veel vaart op het eilandje afschoten dat in het midden van het meer lag.

‘Heel even maar,’ zei Micky sussend. ‘We kunnen zo weer teruggaan, dan zijn we nog op tijd.’

‘Is er soms iemand bang in het donker?’ mompelde Otto in zichzelf op een heel vervelend, pesterig toontje.

Ik keek hem kwaad aan.

‘Bangeschijters verdienen het niet om onze geheime plek te zien,’ ging hij verder zonder me aan te kijken.

‘Ten eerste zijn we niet bang,’ zei Micky. ‘En ten tweede mag jij blij zijn dat we het willen zien.’

‘Hij kletst maar wat,’ zei Aram. Met een doffe klap raakte het vlot de overkant. In de zomer werden hier autobanden aan de takken van de bomen gehangen om te kunnen schommelen en maakten kinderen zandtaartjes onder het klimtoestel dat er nu verlaten bij stond onder een dun laagje sneeuw.

‘Oké, wat nu?’ vroeg ik, voortvarender dan ik me voelde. Het liefst ging ik meteen weer terug. Het was dat Aram ons meegevraagd had, anders had ik nooit ja gezegd. Er was iets aan hem waardoor ik geen nee kon zeggen, naast het feit dat Micky meteen stond te popelen. Toch was het vooral de blik van Aram. Alsof hij jaloers op ons was, omdat wij in de positie waren om nee te zeggen en hij dat zelf niet kon.

‘Jullie krijgen tien minuten de tijd om ons geheime clubhuis te vinden. Als het lukt, dan mogen jullie lid worden.’

‘En als het niet lukt?’

Otto keek even naar de anderen. Blijkbaar had hij dat nog niet bedacht. ‘O, gewoon... dan blijven jullie de sukkels die jullie nu zijn. Meer niet.’

‘Otto!’ zei Aram.

‘Kop. Dicht,’ snauwde hij tussen opeengeklemdde kiezen door.

‘Doe nou normaal...’

‘Wil jij soms graag zelf de sukkel van de groep blijven?’ vroeg Otto.

‘Ik weet iets beters,’ zei Micky. ‘Wij vinden dat o zo geheime

clubhuis van jullie binnen vijf minuten en dat maakt ons de baas van jullie hele stomme clubje. Deal?’

‘No way,’ antwoordde Otto.

Een van de andere jongens lachte in zichzelf. ‘Waarom niet? Lukt ze toch nooit. Laat ze lekker zoeken.’

Otto leek er even over na te denken. ‘Goed. Ga jullie gang.’

Aram stond er bedrukt bij te kijken toen Micky mijn hand pakte en me meetrok richting de bosjes. Ik had er een raar gevoel bij.

‘Verspreiden?’ vroeg ze.

‘Geen denken aan. Ik laat je hier echt niet alleen rondstruinen.’

‘Het eiland is piepklein. We zien dat hutje zo.’

‘Tss...’ Ik duwde wat takken uit de weg, zodat Micky erdoor kon. ‘Je denkt toch niet dat die Otto het risico loopt om de weddenschap te verliezen? Er is vast helemaal geen clubhuis.’

Micky stopte zo abrupt dat ik tegen haar op botste. ‘Denk je dat ze gelogen hebben? Waarom?’

‘Weet ik veel? Zodat wij in het donker in de bosjes gaan zoeken en bang worden?’

‘Nou, ik ben heus niet bang!’ Micky deed haar best om niet in de richting te kijken van het geritsel dat uit de bosjes achter haar kwam. ‘Dat is de wind.’

‘Zullen we teruggaan?’ vroeg ik. ‘Wat kan ons die stomme jongens nou schelen? Laten we naar de sneeuwpop van Barbara gaan kijken. En warme chocomel drinken...’

‘Oké, mij best. We kunnen Aram vragen om mee te gaan, die is wel oké. En ik denk dat hij wel wat nieuwe vrienden kan gebruiken.’

‘Je vindt hem leuk, hè?’ zei ik zangerig, precies op de manier zoals Micky dat altijd deed. Ondertussen liepen we de bosjes weer uit. ‘Geef maar toe! Geef maar toe dat je hem leu—’ Halverwege mijn zin bleef ik staan.

‘Helemaal niet! Jijzelf zeker!’ Micky gaf me een duwtje en had duidelijk nog niet gezien wat ik wel zag. Ze volgde mijn verstarde blik en zette het toen op een lopen naar de waterkant. ‘Hé, wat

dóén jullie? Blijf hier, stomme klojo's, dit is niet grappig!

Op Micky en mij na was het strandje helemaal leeg. Iedereen was weg, de jongens stonden allemaal op het vlot, dat al een meter of tien van de kant verwijderd was.

'Oké, ha-ha!' riep ik. 'Lachen, jongens, we zijn erin getrapt, kom maar weer terug!'

Die intentie leken ze niet te hebben. Ze stonden dubbelgeslagen van het lachen op het vlot, terwijl ze zo hard als ze konden aan het touw rukten waarmee ze het vlot voortstuwden. Aram stond stil-letjes tussen de anderen in. Hij deed helemaal niks en zijn gezicht stond strak.

Otto zwaaide met wijde bewegingen. 'Veel plezier in ons geheime clubhuis, bazen!' De jongens gierden het uit, maar het geluid verstomde naarmate ze verder weg raakten.

Micky keek me met grote ogen aan.

'Geef niks,' zei ik zo kalm mogelijk. 'We wachten tot ze aan de overkant zijn en dan trekken we het vlot weer onze kant op.'

'Kan dat?' vroeg ze.

Ik knikte. 'Tuurlijk. Gewoon even wachten tot ze weggaan.'

Maar dat deden ze dus niet. Ze bleven aan de overkant bij het vlot hangen en steeds als wij aanstalten maakten om het onze kant op te trekken, trokken zij met een paar man tegelijk het touw weer de andere kant op. Ze waren met meer en ze waren sterker.

'Laat maar, Mick,' zei ik. 'Ze houden dit niet eeuwig vol. Over een tijdje is de lol eraf en ze zullen ook ooit naar huis moeten.'

'Maar ik heb het koud.' Ze gaf koppig nog een ruk aan het touw. De jongens lieten het even vieren om haar aan te moedigen, maar ik wist al dat ze haar niet zouden laten winnen. 'Het is laat en donker en koud en we krijgen straf als we te laat zijn. Ik wil geen straf vanwege een stelletje stomme drollenkoppen.' Met elk woord trok ze opnieuw uit alle macht aan het touw. 'Ik haat jullie! Help nou, Jess, help nou mee!'

Ze klonk zo wanhopig dat ik tegen beter in besloot het er nog

een keer op te wagen, maar vlak voor ik mijn handen om het touw kon sluiten, werd het opeens helemaal slap. Micky werd achteruit gelanceerd en ik kon haar met moeite opvangen en voorkomen dat we allebei vielen.

‘W-wat gebeurde er?’ stamelde Micky. Aan de overkant werd zo hard gejoeld dat ik het bijna kon horen. Otto sprong bij een van zijn vrienden op de rug en wees onze kant op, alsof hij een winnend doelpunt tegen ons gescoord had. Wat in zijn optiek misschien ook zo was.

‘Het touw is geknapt...’ fluisterde ik.

Micky liep naar de metalen ring waar het slappe touw doorheen hing. Ze trok en merkte dat er geen weerstand meer was. ‘Hij doet het niet!’ gilde ze.

‘Het touw is kapot,’ zei ik nog eens. Aan de overkant dobberde het vlot stuurloos een stukje van de waterkant. Otto en zijn vrienden renden een voor een weg.

‘Aram!’ gilde Micky. ‘Niet weggaan! Je moet ons helpen!’

‘Hij hoort ons toch niet,’ zei ik, terwijl ik koortsachtig probeerde te bedenken hoe ik ons van dit eiland kon krijgen. In de zomer kon ik het makkelijk zwemmen, maar in deze kou durfde ik dat niet.

‘Stomme klojo’s!’ riep Micky weer. Ik zag dat Aram zijn aarzeling had overwonnen en achter Otto aan tussen de bomen door in het bos verdween. ‘Ik sla jullie allemaal in elkaar. Als ik je te pakken krijg, sla ik je tot moes, hoor je me? Horen jullie me?’ Krijsend ijsbeerde ze langs de waterkant, terwijl er helemaal niemand was die ons kon horen.

‘Micky...’ Ik trok haar tegen me aan en ze werd abrupt stil. ‘Ze gaan vast hulp voor ons halen. Maak je maar geen zorgen.’

‘Denk je dat echt?’

‘Ik weet het zeker.’

Ze sloeg haar armen om mijn middel en drukte haar gezicht in mijn jas. Ik dacht aan de sneeuwpop die Barbara vanmiddag met papa gemaakt had. Hij stond voor het huis op ons te wachten. Mis-

schien ontbrak er nog een winterpeen die zijn neus moest voorstellen, of een rijtje zwarte knopen op zijn buik, omdat Barbara wilde dat Micky en ik erbij waren om hem af te maken. Misschien had ze op ons gewacht met de warme chocomel en zelfgebakken koekjes die we altijd kregen nadat we buiten gespeeld hadden. Misschien ging ze nu met papa naar buiten om ons te zoeken.

Het was mijn schuld dat we hier waren beland. Ik had me nooit moeten laten meeslepen. Hoelang zou het nog duren voor papa bedacht dat hij ons hier moest zoeken? Hoe zou hij daarop komen? We hadden hier niks te zoeken. Ik had wijzer moeten zijn. Wat kon mij die Aram nou schelen?

‘Het komt wel goed,’ zei ik tegen Micky en ik deed alsof ik me maar verbeeldde dat ik haar met een zwak stemmetje hoorde zeggen: ‘Nu ben ik wel bang.’